

Майка.

(Разказъ).

Тихо е навредъ... Въ малката сламена хижа междѣше една малка лампа, на която слабитѣ, блѣди лъчи освѣтяваха едно чисто бѣло легло, въ което лежеше осемгодишно дѣтенце и изтежко дишаше. До това малко легло съ блѣдо, страдалческо лице и треперящо сърдце седѣше една млада жена. Тя ту изглеждаше тжно мрачната стая, ту съ очи пълни съ сълзи се обръщаше къмъ малкото болно дѣте. Навеждаше пламналата си глава надъ слабодишащитѣ му гърди и се вслушваше въ тежкото му хъркане. Нещастната майка цѣла нощъ не мигна. По едно врѣме съ нѣжната си майчина ръка хвана крѣхкото тѣлце на милата си рожба и като я доближи до себе си силно я притисна до туптящето си сърце, като че искаше да вдѣхне въ милото си чедо своето здраве и сила. Въ такова положение я завари свѣтло-румѣното слънце, което боязливо надничаше прѣзъ закнижения прозорецъ, и като че съжالياваше за нещастieto на нѣжната майка.

Часътъ удари три послѣ обѣдъ, но измъчената майка за нищо друго не мислѣше, освѣнъ да прѣтиска до себе си милото си чедо и да бди надъ